

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce:

V. B.

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2018, č. j. 165368/2015/KUSK-DOP/POS, sp. zn. 165368/2015/KUSK /2,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 12. 2015, č. j. MUKOLIN/OD 100434/15-nut, sp. zn. OD PŘ 3464/15 15762/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Konkrétně žalobce namítal, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, neuvedly formu zavinění ve výroku rozhodnutí, neprovedly měření prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, dále neexistuje správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nebylo zohledněno zavinění, správní orgány také neuvedly ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci, nepřihlédly k možnosti mimořádného snížení sankce, nestanovily dostatečně konkrétně místo spáchání přestupku, neuvedly odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje, dále má žalobce za to, že došlo k prekluzi správního deliktu a že nebylo ve výroku popsáno protiprávní jednání (neuvedení odkazu na skutkovou podstatu slovně) a též nebyl oznámen úsek měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou a v samotném závěru konstatoval i protiústavnost ustanovení týkajících se objektivní odpovědnosti provozovatele motorového vozidla. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí žalobcovu argumentaci až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 18. 8. 2015, kterým bylo konstatováno, že „[d]ne 16. 8. 2015 v 13:55:41 hodin v Kolíně, ulice Trídvořská byla naměřena motorovému vozidlu X, které řídil(a) nezjištěný(á) řidič(ka), rychlost jízdy 65 km/hod, přičemž v daném místě je povolena maximální rychlost 50 km/hod. Na základě „Doporučení ministerstva dopravy k jednotnému postupu při řešení přestupků souvisejících s rychlostí jízdy zn.89/2006-160-LEG-1“ byla zvažena možná odchylka zařízení ve výši ± 3 km/h. Z tohoto důvodu byla řidiči jako nejnižší skutečná rychlost stanovena rychlost jízdy 62 km/hod. Tímto jednáním porušil/a/ ustanovení § 18 odst. (4) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.“ Přílohou oznámení je i fotodokumentace záznamu přestupkového jednání a výpis z karty vozidla.
5. Dne 4. 9. 2015 byla žalobci doručena výzva k uhrazení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že neznámý řidič nedodržel nejvyšší povolenou rychlost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
6. Dne 19. 10. 2015 učinil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), protože nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
7. Dne 26. 10. 2015 doručil správní orgán I. stupně žalobci příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené

jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

8. Dne 27. 10. 2015 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobce odpor, ve kterém zároveň žádal o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případného podání námítky podjatosti.
9. Dne 10. 11. 2015 správní orgán I. stupně doručil zástupci žalobce oznámení o pokračování v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
10. Dne 25. 11. 2015 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření od zmocněnce žalobce, ve kterém uváděl, že „*v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan P. K., nar. X, trvale bytem X.*“ A zároveň navrhl, aby bylo ve věci nařízeno ústní jednání a aby byl řidič předvolán ke svědecké výpovědi.
11. Dne 1. 12. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 16. 8. 2015 v 13.55 hodin z nedbalosti nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
12. Dne 18. 12. 2015 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobce. Výzvou ze dne 23. 12. 2015 byl žalobce vyzván k doplnění blanketního odvolání.
13. Dne 28. 12. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění blanketního odvolání. Žalobce namítal, že nebylo nařízeno ústní jednání. Žalobce dále uvedl, že měl zájem účastnit se dokazování, jehož provádění očekával právě v průběhu ústního jednání. Nenařízením ústního jednání byla dle názoru žalobce krácena jeho práva.
14. Dne 9. 1. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, který zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
16. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

17. Ještě než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že ve většině žalobních bodů žalobce namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí, případně obecně brojí proti oběma rozhodnutím, aniž by specifikoval, jestli se uvedené chyby dopustil pouze správní

orgán I. stupně a žalovaný se s tímto pochybením nevypořádal, nebo jestli se uvedeného pochybení dopustily oba správní orgány. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň také platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (zde žalovanému). Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek, to znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň však žalobce nemá na zrušení prvostupňového rozhodnutí právní nárok, neboť na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007,

č. j. 1 As 60/2006 – 106, sb. NSS č. 1456/2008).

18. Soud také nepřehlédl, že žalobce uplatnil v průběhu správního řízení pouze jedinou věcnou odvolací námitku, kterou však v podané žalobě již nijak nerozvíjí. Za takové situace bylo povinností žalovaného vypořádat tuto jednu odvolací námitku a dále přezkoumat v zásadě toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Soud si je však vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, ve kterém Nejvyšší správní soud nevyločil možnost žalobce uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Soud musí postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce, na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, Sb. NSS č. 3577/2017) přihlídnout k tomu, co žalobce nadnesl v žalobě. Žalobce mohl většinu námitek, v tomto případně žalobních bodů, uplatnit již ve správním řízení, neboť směřují zejména proti kvalitě výroků nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zároveň ale nejsou tyto žalobní body z přezkumu soudem vyloučeny. Vyloučeny jsou pouze v tom rozsahu, ve kterém je zpochybňována zákonnost postupu žalovaného z důvodu, že se dopustil procesních vad, když se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které žalobce ale ve správním řízení neuplatnil.
19. Soud předně poukazuje na to, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu, nikoli ze spáchání přestupku. V takovém případě probíhalo správní řízení podle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích. V tomto případě změnu procesního předpisu nepřineslo k 1. 7. 2017 ani nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, protože ten v ustanovení § 112 odst. 4 stanoví, že *„zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla skončena předem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů“*. Žalobce se tak nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale pouze procesních ustanovení, které obsahoval správní řád.

20. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt pak platilo, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu (to znamenalo, že pro ně neexistoval právní předpis upravující podmínky odpovědnosti, jako tomu bylo a je v případě přestupků). Právní úprava jiných správních deliktů v jednotlivých jiných zákonech neobsahovala všechny potřebné hmotněprávní instituty (např.: předpoklady deliktní způsobilosti, okolnosti vylučující protiprávnost, důvody zániku odpovědnosti za správní delikt). Chybějící hmotněprávní instituty vyvolávaly v praxi vážné problémy při aplikaci jednotlivých skutkových podstat. Jedním z řešení tak bylo využití analogie zákona o přestupcích, popřípadě analogie trestního práva hmotného (srov. důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, obecná část). Vzhledem k tomu, že pro správní delikty neexistovalo obecné ustanovení, které by upravovalo časovou působnost aplikovatelných zákonů a vzhledem k tomu, že i Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, Sb. NSS č. 461/2005, k závěru že „ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty,“ aplikuje zdejší soud analogicky ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, který v době spáchání správního deliktu (ke dni 16. 8. 2015), stanovoval, že „odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“ Toto ustanovení nedoznalo za dobu projednávání přestupkového jednání žádných změn. Zároveň dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, který ovšem obsahuje v ustanovení § 2 odst. 1 totožné pravidlo.
21. Ke dni spáchání správního deliktu byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novely č. 268/2015 Sb. Ustanovení § 125f, podle kterého se správní delikt žalobce posuzuje, pak znělo následovně:
- (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
 - (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
 - (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
 - (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
 - (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*

- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
- b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

22. Z tohoto znění bude soud vycházet při vypořádání žalobních bodů. Z této verze vycházely zároveň i správní orgány, když vedly s žalobcem správní řízení, neboť jak bude uvedeno dále, nová právní úprava není pro žalobce příznivější.
23. Závěrem této úvodní části k vypořádání žalobních bodů soud ještě konstatuje, že žaloba je sice velmi obsáhlá, ovšem argumentačně poněkud chudá, neboť žalobce pouze aplikuje procesní strategii, ve které se snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány a tím se snaží dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova, aniž by byl žalobce schopen předložit jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly. Odůvodnění správního rozhodnutí je podmínkou jeho přezkoumatelnosti, ovšem v případě, kdy žalobce zpochybňuje kvalitu určitých důkazů poprvé až v rámci žaloby, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč ten který konkrétní důkaz byl přípustný, když v rámci správního řízení žalobce žádné námitky neuplatnil.
24. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

25. Žalobce v úvodu žaloby uvedl, že postup městské policie byl v rozporu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu, poněvadž nebylo prokázáno, že městská policie, která měla měřit rychlost motorového vozidla, vykonávala tuto činnost na místě určeném policií, přičemž na jiném místě rychlost měřit nesmí.
26. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Jelikož se jedná o podmínky provádění měření obecní policií, které vyplývají přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Až v okamžiku, když by žalobce v průběhu správního řízení namítal, že uvedený úsek nebyl policií určen k měření rychlostí obecní policií a toto své tvrzení by podložil konkrétními důkazy, musel by se správní orgán s uvedenými skutečnostmi, které by byly v rozporu se zákonnou povinností městské policie, vypořádat.
27. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by obecní policie měřila rychlost vozidel na úseku, který by nebyl určen policií, nemusel správní orgán splnění této zákonné podmínky jakkoli prokazovat. Není proto vadou řízení, když správní orgán v této situaci neprováděl automaticky dokazování o tom, že obecní policie měřila rychlost vozidel v úseku určeném Policií České republiky. Nelze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobce domýšlely prapodivné konstrukce vyvracející spáchání přestupku nebo správního deliktu, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publikované pod

č. 3014/2014 Sb. NSS

28. K tomuto žalobnímu bodu soud ještě odkazuje na webové stránky Městské policie Kolín (www.mpkolin.cz), na kterých jsou v odkazu „Technické zabezpečení“ uvedeny informace vymezující úseky měření rychlosti. Dále je na webových stránkách města Kolín (www.kolin.cz) v aktualitě z dne 4. 5. 2009 nazvané „Kde mohou strážníci měřit rychlost uvedeno“, že „[d]le dokumentu ‚určení míst k měření rychlosti projíždějících vozidel‘, který vypracovala Policie ČR, jsou určena následující místa: ulice Havlíčkova, Jaselská, Pražská, Jateční, Táboritská, Polepská, Plynářská, Žižkova, Masarykova, Benešova, U Nemocnice, Radovesnická, Ovčárenská, Třídvorská, Veltrubská a Sadová.“ Z uvedeného je patrné, že v dané věci, v níž došlo k překročení rychlosti v ul. Třídvorská, prováděla obecní policie měření v úseku určeném Policií České republiky, tedy v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Žalobní bod není důvodný.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

29. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost výroku správního rozhodnutí z důvodu absence konstatování formy zavinění, přičemž odkázal na ustanovení § 77 zákona o přestupcích, které upravovalo náležitosti výroku rozhodnutí, mezi které patřilo uvedení formy zavinění. A dále uvedl, že podle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky je správní orgán taktéž povinen uvést do výroku rozhodnutí formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
30. V první řadě soud znovu opakuje, že byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla a nikoli z přestupku. Procesním předpisem, podle kterého bylo řízení vedeno, tak byl správní řád a nikoli zákon o přestupcích. Náležitosti výroku rozhodnutí upravuje § 68 odst. 2 správního řádu tak, že se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 (...), ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. Uvedené ustanovení tak nezakládá povinnost správním orgánům uvádět ve výroku rozhodnutí o správním deliktu i formu zavinění.
31. Dále soud uvádí, že v projednávané věci se správně neaplikovalo ani ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, na něž žalobce odkazuje, protože přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Z žádného zákonného ustanovení tak není na případ žalobce aplikovatelné ustanovení § 77 zákona o přestupcích a ani § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobní bod není důvodný.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

32. Žalobce dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobce měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný

technický rychloměr. Dále považoval žalobce provedené měření za nepřezkoumatelné, protože správní orgány neuvedly, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a proto není ani možné přezkoumat, zda se jedná o automat, či nikoli.

33. Žalobní bod není důvodný. Žalobce v rámci správního řízení nerozporoval užití konkrétního automatizovaného technického prostředku, i přesto, že byl již v rámci uloženého příkazu ze dne 19. 10. 2015 seznámen s tím, že měření proběhlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku. V příkazu ze dne 19. 10. 2015 bylo přesně uvedeno, že „se dne 16.08.2015 v 13:55 hodin na pozemní komunikaci v obci Kolín, ul. Třídvorská, dopustil řidič osobního motorového vozidla tov. zn. B., reg. zn. X tím, že překročil v obci nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h. ve smyslu ustanovení § 18 odst. 4, zákona o silničním provozu. Uvedené jednání bylo zadokumentováno Městskou policií Kolín prostřednictvím bezobslužného automatizovaného technického prostředku – silničního úsekového rychloměru zn. SYDO Traffic Velocity“. Totožná informace byla uvedena i v prvostupňovém rozhodnutí, které dále obsahovalo i identifikaci ověřovacího listu automatizovaného technického prostředku (č. 8012-OL-70134-13), který je řádně založen ve správním spisu. Není tak pravda, že správní orgán I. stupně neuvedl, jakým automatizovaným technickým prostředkem bylo měřeno, a že není možné přezkoumat, zda jde o automat. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že byla rychlost měřena automatizovaným technickým prostředkem a uvedl i jeho přesný název.
34. Ohledně námítky týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělícím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem a dále odkázal i na ověřovací list radarového rychloměru č. 8012-OL-70191-15 ze dne 16. 7. 2015, ze kterého vyplývá, že šlo o radarový rychloměr výrobce GEMOS CZ, spol. s r. o., typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVELocity0002, metoda zkoušky proběhla podle předpisu ČMI č. 812-MP-C2015 „Metodický postup při ověřování úsekových rychloměrů“, přičemž provedené zkoušky měřidla prokázaly, že předložený silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Soud tak má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
35. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci správního řízení nezpochybnil, že nebylo měřeno automatickým technickým zařízením, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že skutečně šlo o toto zařízení. Bylo zcela dostačující, když bylo v podkladu pro vydání rozhodnutí uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem.

Neexistence správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

36. Žalobce zastává názor, že správní orgány pochybily, když ho uznaly vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla a nikoli z případného spáchání přestupku provozovatele vozidla. K tomuto tvrzení uvedl, že zákon č. 183/2017 Sb. novelizoval zákon o silničním provozu tak, že správní delikt provozovatele vozidla byl nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Žalobce nepovažuje za relevantní posuzovat, jestli by naplňoval i skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla. Podle žalobce je podstatné, že v době rozhodování žalovaného již správní delikt provozovatele vozidla neexistoval a jednalo se tak o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce a žalovaný byl povinen prvostupňové rozhodnutí zrušit, neboť žalobce nemohl být za správní delikt provozovatele vozidla uznán vinným.
37. Žalobce se mýlí, když se domnívá, že nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Soud již výše citoval přechodné ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého platí, že řízení neskončená před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Vzhledem k tomu, že se tak žalobcův případ stále projednával podle správního řádu, avšak analogicky se uplatnilo ustanovení § 7 zákona o přestupcích, které stanovuje, že se odpovědnost za přestupek nebo jiný správní delikt posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku nebo jiného správního deliktu, je zřejmé, že žalobce byl správně uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla a nikoli z přestupku provozovatele vozidla, protože ke dni spáchání tohoto jiného správního deliktu, tedy k 16. 8. 2015, upravoval zákon o silničním provozu skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla.
38. Není důvodná ani námitka, podle které přijetím novely zákona č. 183/2017 Sb. došlo ke zrušení správního deliktu provozovatele vozidla. Zmiňovaná novela totiž přinesla pouze terminologické úpravy, aniž by zaniklo vymezení skutkové podstaty. Nešlo tudíž o změnu úpravy, která by byla pro žalobce příznivější. Nová právní úprava pouze sjednotila terminologii tak, že zanikl termín „správní delikt“ a byl nahrazen termínem „přestupek“, a dále v této skutkové podstatě došlo k zavedení legislativní zkratky „provozovatel vozidla“, která byla v minulosti rozepsána jako „právnícká nebo fyzická osoba“. Žalobní bod tak není důvodný. Žalovaný nepochybil, když ponechal ve výroku rozhodnutí uvedení termínu „správní delikt provozovatele vozidla“ a nikoli „přestupek provozovatele vozidla“.

Zavinění

39. Žalobce upozorňuje na to, že k odstranění zavinění ze skutkové podstaty podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu došlo až zákonem č. 183/2017 Sb., zároveň uvádí, že ačkoli je v tomto zákoně uvedeno, že nabyl účinnosti už 1. 7. 2017, nelze k této účinnosti s ohledem na § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“) přihlédnout, neboť v tomto ustanovení je uvedeno, že pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívejší počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen dne 28. 6. 2017, a zároveň nebyl podle žalobce zákonodárcem nijak odůvodněn naléhavý obecný zájem, proto tak mohl uvedený zákon nabýt účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce se domáhá aplikace ustanovení § 125f v podobě účinné v době mezi 1. 7. 2017 až 13. 7. 2017, kdy toto ustanovení neobsahovalo výlukou nutnosti existence zavinění provozovatelem vozidla, a zároveň požaduje, aby byla napadená rozhodnutí

zrušena a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.

40. Soud znovu poukazuje na tu část rozsudku, ve které uvádí přesné znění zákona o silničním provozu, podle kterého se posuzuje správní delikt, jehož se měl žalobce dopustit. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že neobsahovalo explicitní výlukou zavinění ze skutkové podstaty, jako je tomu nyní (aktuální znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uvádí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.)
41. I přesto, že je zavinění obligatorním znakem charakterizujícím subjektivní stránku přestupku a i přesto, že až zákonem č. 183/2017 Sb. došlo k textové změně uvedeného ustanovení, které nyní explicitně stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění, nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků tohoto přestupku (dříve správního deliktu), neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]bsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasté frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel vozidla svěří (culpa in eligendo). (...) v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“
42. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, pak Nejvyšší správní soud také uvedl, že „[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“
43. Není tedy pochyb o tom, že textová změna ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, která v odst. 3 již přímo stanovuje, že ke spáchaní přestupku podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění, nepřinesla změnu v obligatorních znacích a v pojetí tohoto přestupku, dříve správního deliktu, neboť i dříve byla odpovědnost provozovatele vozidla, i v případě, že se jednalo o fyzickou osobu, založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgány nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobce na spáchaní uvedeného správního deliktu, když je ze zákonné úpravy

zřejmé, že provozovatel vozidla odpovídá za spáchaný správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti.

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci

44. V dalším žalobním bodu žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí o sankci, a to z toho důvodu, že správní orgán zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení. Žalobce také uvedl, že je odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu irelevantní, neboť stanovuje: „*K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.*“ Žalobce namítal, že mělo být prvostupňové rozhodnutí žalovaným změněno dle poslední verze zákona o silničním provozu, neboť prvostupňové rozhodnutí nabývá právní moci ke dni rozhodování žalovaného.
45. Dále se žalobce domáhal aplikace § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky, který vstoupil v účinnost dříve, než bylo žalovaným rozhodnuto a podle kterého platí: „*Pachatelé lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje*“ Podle žalobce není možné přezkoumat, zda dle právního předpisu účinného ke dni rozhodnutí žalovaného vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu a dále namítal, že ve výroku není obsaženo ustanovení, podle kterého byla sankce uložena. Podle žalobce také není seznatelné, zda je uložená sankce 1 500 Kč sankcí na samé spodní či horní hranici, nebo ve středu zákonného rozmezí.
46. Dále žalobce odkazoval i na znění § 125f odst. 3 účinného v době rozhodování správního orgánu I. stupně a uvedl, že se jedná o blanketovou dispozici právní normy, která by měla být doplněna dalším ustanovením. Odkázal i na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 - 34. Žalobce považuje uloženou sankci za nepřezkoumatelnou pro nesrozumitelnost.
47. Soud nejprve uvádí, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost označuje judikatura vnitřně rozporné výroky rozhodnutí nebo výroky, ve kterých není výslovně vyjádřeno anebo alespoň způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysloveno, jak odvolací správní orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými částmi (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24 nebo Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2006, č. j. 20 Cad 39/2005 - 19). Napadené rozhodnutí neshledal soud nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, neboť nepanuje rozpor mezi konstatováním viny za spáchaní správního deliktu provozovatele motorového vozidla a uloženou sankcí v podobě pokuty 1 500 Kč. Rozporné by bylo například takové rozhodnutí, u kterého by správní orgán uložil pokutu, ačkoli by neshledal účastníka řízení vinným z konkrétního skutku. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zároveň zamítl odvolání žalobce, v čemž opět není shledán žádný vnitřní rozpor.
48. Soud dále odkazuje na citaci § 125f zákona o silničním provozu uvedenou v úvodu vypořádání žalobních bodů, neboť tam citované znění je aplikovatelné na žalobcův případ. Ačkoli má žalobce pravdu v tom, že obecně platí, že správní orgány musí sledovat případné změny právní úpravy, k nimž dojde v průběhu a po celou dobu vedení řízení, neznamená to ale, že na posouzení správního deliktu aplikují tu verzi zákona, kterou si žalobce vyhledal jako poslední účinnou v době rozhodnutí žalovaného. Jak už soud vyložil výše, aplikuje se analogicky ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích: „*odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchaní přestupku; podle pozdějšího zákona*

se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“ Toto ustanovení nedoznalo za dobu projednávání přestupkového jednání žádných změn. Zároveň dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, který ovšem obsahuje v ustanovení § 2 odst. 1 totožné pravidlo, proto postupovaly správní orgány správně, když aplikovaly § 125f zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu. Dlužno dodat, že časovou verzi aplikovaného zákona o silničním provozu řádně uvedl v napadeném rozhodnutí i žalovaný, který ve výroku uvedl: „*uvedeným rozhodnutím byl odvolatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do dne 19. 2. 2016.*“ Toto časové přiřazení verze zákona je dostatečně srozumitelné. Soud také upozorňuje na to, že byl žalobce již ve správním řízení zastoupen, a nyní je zastoupen dokonce advokátem, pro kterého by nemělo být obtížné vyhledat příslušné časové znění aplikovaného zákona, zvláště za situace, kdy žalovaný tuto časovou verzi explicitně označil. Žalobní bod není důvodný.

49. Dále nejsou na místě ani pochybnosti žalobce o tom, zda bylo možné uvedený druh trestu, tj. pokutu žalobci uložit. Jak je uvedeno výše v citaci § 125f odst. 3 věta první zákona o silničním provozu: *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta.*“ Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu doznalo v průběhu projednávání správního deliktu změny a druh sankce byl následně zakotven v odstavci čtvrtém větě první takto: *„za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu.“* Jak je tedy patrné, nedošlo ke změně druhu možné sankce a platí, že za správní delikt (nyní terminologicky jednotně nazýván přestupek) provozovatele motorového vozidla bylo a je možné uložit pokutu. Druh trestu byl proto zvolen v souladu se zákonem.
50. Dále nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že nemůže z napadeného rozhodnutí seznat, zda byla pokuta uložena v její dolní hranici, středu nebo v horní hranici zákonné sazby. Již správní orgán I. stupně, který v prvostupňovém rozhodnutí rozhodl o uložení pokuty ve výši 1 500 Kč, uvedl, že *„[s]právní orgán tedy ukládá sankci pokuty při dolní hranici možné výměry.“* Vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu bylo možné uložit za přestupek, jehož se dopustil neznámý řidič a za jehož jednání je žalobce podle § 125f zákona o silničním provozu objektivně odpovědný, pokutu v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč, je konstatování správního orgánu správné, neboť pokutu skutečně uložil při dolní hranici možné výměry, dokonce nižší pokutu již ani uložit nemohl, a tuto skutečnost v prvostupňovém rozhodnutí uvedl. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že *„z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1.500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu.“*
51. V poslední části tohoto žalobního bodu namítal žalobce nedostatek výroku rozhodnutí o sankci z důvodu, že neobsahoval veškerá ustanovení, podle kterých byla sankce žalobci uložena. Je pravda, že byla žalobci výrokem napadeného rozhodnutí potvrzena pokuta ve výši 1 500 Kč, která mu byla uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a není zde uvedeno, že bylo užito i ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona, podle kterého je stanovena výměra sankce v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč. Ovšem podle zdejšího soudu nelze automaticky zrušit rozhodnutí, které neobsahuje odkaz na část ustanovení, podle kterého byla žalobci sankce uložena. Tento postup by byl projevem nežádoucího formalismu, zvláště v případě pokud lze odstranit uvedenou vadu interpretací rozhodnutí. Zrušení napadeného rozhodnutí by totiž mělo fakticky za následek pouze vrácení zrušeného rozhodnutí žalovanému, který by do rozhodnutí pouze doplnil § 125c

odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, odst. [26], Sb. NSS č. 3656/2018, ve kterém uvádí, „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl.“

52. V první řadě zdejší soud upozorňuje, že se judikatura Nejvyššího správního soudu vyrovnává zejména s kvalitou výroků správních rozhodnutí v souvislosti s definováním protiprávního skutku. Na tyto výroky jsou kladeny nároky na jejich nezaměnitelnost a jasnou identifikaci z důvodu, aby nemohla být porušena zásada *ne bis in idem*. Ovšem na výrok o sankci nelze klást totožné požadavky jako na výrok o vině. Při ukládání sankce hrají roli jiné aspekty, než její nezaměnitelnost. Ostatně v mnoha případech je druh sankce a její výměra zcela zaměnitelná se sankcí za jiné správní delikty (nyní přestupky). Pro ukládání sankce je důležité, aby byla mj. zákonná (dodržení této zásady se zabývá zdejší soud především, neboť se jedná o kritérium, jehož dodržení žalobce zpochybňuje). Zdejší soud již potvrdil, že výrok rozhodnutí neobsahuje veškerá ustanovení, podle kterých byla pokuta uložena, ovšem podle názoru zdejšího soudu to nemá za následek nezákonně uloženou sankci. Sankce byla uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť bylo prokázáno naplnění podmínek podle § 125f odst. 1 téhož zákona, tj. že žalobce jakožto provozovatel motorového vozidla nezajistil při užití jím provozovaného vozidla dodržení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Jak správní orgán I. stupně tak žalovaný, opakovaně přestupkové jednání individualizovaně specifikovali, tedy uvedli čas spáchání skutku: 16. 8. 2015, v 13:55 hodin, místo spáchání skutku: v obci K., ulice T., kde je povolena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, a způsob spáchání skutku: neznámým řidičem, ve vozidle identifikovaného jako vozidlo provozované žalobcem, rychlostí jízdy 65 km/h, po odečtu odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h, 62 km/h. Žalovaný též podřadil skutek pod § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a uvedl, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Správní orgány uváděly, že při ukládání sankce vycházely z rozmezí sankce za přestupek, jehož znaky porušení pravidel vykazuje. Tento přestupek byl kvalifikován, tj. bylo uvedeno, že se jedná o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Totožné ustanovení § 125c, byť v odstavci 4 písm. f) obsahuje i rozmezí sankce, kterou lze za spáchání tohoto přestupku uložit. Podle zdejšího soudu lze z odůvodnění napadených rozhodnutí dospět k závěru o rozpětí sankce, která mohla být žalobci uložena. Soud dále ověřil, a ostatně tak uvedl i správní orgán I. stupně, že byla pokuta (1 500 Kč) uložena při dolní hranici možné výměry. Tedy správní orgán uložil sankci, kterou zákon umožňuje uložit, a uložil ji ve výměře zákonem stanovené. Soud tak konstatuje, že uložená pokuta není nezákonná z důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení, podle kterých byla uložena. Žalobce ani v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl nic, čím by brojil proti výši uložené pokuty, např. že by ji považoval za nepřiměřenou. Jelikož je soud vázán žalobními body, výši uložené pokuty se dále nezabýval.

Nepřihlédnutí k možnému mimořádnému snížení sankce

53. Žalobce namítá, že správní orgán pochybil, když vůbec nezohlednil ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Podle žalobce jsou správní orgány povinny tuto možnost zvažovat *ex offio*, neboť tento institut nevyžaduje návrh účastníka řízení. Zároveň se žalobce domnívá, že splňuje podmínky pro rozhodnutí o mimořádném snížení sankce, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán zvolil charakter sankce jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobce na to, aby dával pozor, komu své auto svěřuje k řízení. Dále žalobce uvedl, že správní orgán dospěl k závěru, že již svým působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu, čímž zdůraznil preventivní funkci sankce. Dále žalobce namítal, že byl správní orgán povinen uvést ve výroku rozhodnutí ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.
54. Soud uvádí, že otázkou nepřihlednutí k možnému mimořádnému snížení sankce se již dříve zabýval Krajský soud v Brně, a to v rozsudku ze dne 27. 4. 2018, č. j. 73 A 57/2017 – 53, v němž v bodech 67. až 73. konstatoval, že:

67. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí, či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.

68. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

69. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné 2) a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.

70. Oproti tomu dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.

71. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.

72. Z předpisů trestního práva jednoznačně vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlednout jako k okolnosti polehčující.

73. Obdobná právní úprava v případě přestupků sice absentuje, nicméně je z citovaného

ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se o novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu nemá tudíž správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.

55. Podle zdejšího soudu, který se plně ztotožňuje s výše uvedeným právním výkladem Krajského soudu v Brně, nebyla dána povinnost správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného, zabývat se důvody mimořádného snížení sankce ex offio. Zároveň žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil žádný návrh ani neuvedl jediný důvod, pro který by bylo možné tohoto mimořádného institutu využít. Ze správního spisu také není zřejmé, že okolnosti případu nebo osoba žalobce byly něčím mimořádné ve vztahu k možnosti mimořádného snížení pokuty.
56. Ohledně neuvedení ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části napadeného rozhodnutí resp. prvostupňového rozhodnutí soud sice připouští, že toto ustanovení musí být ve výroku správního rozhodnutí uvedeno, avšak pouze v případě, kdy je aplikováno. Srov. ustanovení § 93 odst. 1 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky, které stanoví náležitosti výrokové části rozhodnutí tak, že ve výroku rozhodnutí se kromě náležitostí podle správního řádu uvede druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty. Z uvedené formulace je tak zřejmé, že se dané ustanovení nezahrnuje do výroku rozhodnutí vždy, ale pouze tehdy, pokud je podle něho postupováno, resp. pouze tedy, pokud jsou aplikovány jeho účinky. Žalobní bod tak není s ohledem na výše uvedené důvodný.
57. Zároveň soud znovu upozorňuje na skutečnost, že rozhodováno bylo nikoli podle zákona o odpovědnosti za přestupky, ale podle správního řádu. Současně platí, že v případě aplikace pro žalobce příznivější právní úpravy nemohou být aplikovány právní normy napříč právními předpisy, ale vždy musí být užit právní předpis jako celek. Nelze rozhodovat o spáchaném deliktu podle správního řádu, resp. zákona o silničním provozu, a zároveň aplikovat institut mimořádného snížení pokuty podle zákona o odpovědnosti za přestupky (*pozn. soudu: srov. část rozsudku týkající se prekluze*).

Nestanovení místa přestupku

58. Podle žalobce nevymezil správní orgán ve výroku rozhodnutí místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Z formulace „*v obci K., ulice T., ve směru do centra*“ nelze podle žalobce seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Žalobce uvedl, že nemůže přezkoumat, zda se rychloměr nachází na území obce, jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší povolená rychlost a nemůže se ani s místem měření seznámit. Ulice Třídvorská je dlouhá, zasahuje od samého okraje obce až do jejího centra, přitom je i z prostého pohledu do mapy zjevné, že zasahuje i mimo zastavěnou oblast. Dále žalobce namítal, že je i úprava rychlosti v této ulici rozdílná, ulice zasahuje i mimo zastavěnou oblast obce. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017,

č. j. 1 As 17/2017 – 28, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval konkretizací místa spáchání přestupku.

59. Soud v první řadě odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, ve kterém konstatoval, že „(...) nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. (...) V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“ Žalobce poprvé až v žalobě uvedl, že ulice Třídvorská zasahuje i mimo zastavěnou oblast a dokonce mimo obec. Toto je nutné odmítnout, neboť pojmenovaná část ulice nemůže zasahovat mimo obec. Mimo obec může pokračovat pouze nepojmenovaná část silnice. Podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., zákona o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), „obci přísluší rozhodovat o názvech částí obce, ulic a jiných veřejných prostranstvích.“ Podle ustanovení § 84 odst. 2 písm. s) zákona o obcích je „zastupitelstvu obce vyhrazeno rozhodovat o zřízení a názvech částí obce, o názvech ulic a dalších veřejných prostranstvích.“ Podle ustanovení § 2 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 326/2000 Sb.,¹ platí, že „tabulky s názvem ulice nebo ostatních veřejných prostranstvích v obci se umístí tak, aby byly viditelné. Tabulky s názvem ulice v obci se umístí vždy na začátku a na konci každé ulice a před a za křižovatkou s jinou ulicí.“ Z uvedené citace je patrné, že názvy ulic jsou platné pro území obce, nikoli pro území za hranicí obce. Ani zákon o obcích, ani prováděcí vyhláška neupravují, kdo by byl oprávněn pojmenovávat ulice za hranicemi obcí. Ačkoli tedy žalobce do žaloby nakopíroval printscreen mapy z veřejně přístupné adresy www.mapy.cz, ve které prostřednictvím vyhledávání zadal zobrazení ulice Třídvorská, která dle předloženého zobrazení zasahuje i za hranici obce, není toto zobrazení relevantní. Pro věrohodné zobrazení délky ulice je třeba využít podle hlavy IV zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o základních registrech“), registr územní identifikace, který je podle § 30 téhož zákona veřejným seznamem, jehož správcem je Český úřad zeměměřičský a katastrální. Tento registr územní identifikace je pak veřejně přístupný na adrese www.szrcr.cz. Po otevření záložky nazvané „Registr územní identifikace, adres a nemovitostí“, je možné ve vyhledávacím řádku zadat název požadované ulice. Soud proto v tomto veřejně přístupném registru, na nějž odkazuje, ověřil, že ulice Třídvorská nepřekračuje hranice obce a dále soud v panelu vrstvy zadal možnost zobrazit stavební objekty, čímž ověřil, že neprochází ani nezastavěným územím, neboť po celé její délce se barevně (růžově) zobrazily stavební objekty [nikoli pouze stavební parcely, srov. § 29 odst. 1 písm. c) zákona o základních registrech, podle kterého se stavebním objektem rozumí dokončená budova zapisovaná do katastru nemovitostí, která je samostatnou věcí, nebo budova, která je součástí pozemku nebo součástí práva stavby a údaje o ní se do katastru nemovitostí zapisují k pozemku nebo k právu stavby, nebo jiná dokončená stavba, která se do katastru nemovitostí nezapisuje, ale bylo jí přiděleno číslo popisné nebo evidenční].

- ¹Z důvodu přehlednosti textu uvádí soud úplný název předpisu zde: vyhláška č. 326/2000 Sb., o způsobu označování ulic a ostatních veřejných prostranstvích názvy, o způsobu použití a umístění čísel k označování budov, o náležitostech ohlášení o přecíslování budov a o postupu a oznamování přidělování čísel a dokladech potřebných k přidělení čísel

60. Soud tak ověřil, že se měřený úsek nachází v obci, kde obecně platí zákonná úprava rychlosti tak, jak na ni odkazovaly správní orgány, tj. podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil žádné důkazy o tom, že by na uvedené ulici platila rozdílná regulace rychlosti a jediný argument, který uvedl, se týkal pokračování ulice Třídvorská za hranici obce, což soud argumentací shora vyvrátil, není tvrzení žalobce prokázáno, a tudíž není jeho námitka důvodná.
61. Soud odkazuje také na ustanovení § 18 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, podle kterých platí, že „[v] obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1. Pro účely tohoto zákona je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.“ Žalobce nikterak neprokázal, že by vozidlo vjelo do dané obce takovou ulicí, která nebyla označena příslušnou dopravní značkou, řidič vozidla byl tudíž povinen řídit se rychlostním limitem 50 km/h., který obecně na základě ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že ke spáchání přestupkového jednání došlo „v obci Kolín“, a to v místě, kde je „povolena v souladu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, rychlost jízdy nejvýše 50 km/h.“ Nešlo tak ani o část silnice mimo obec a též nešlo o část obce, kde by byla povolena jiná rychlost než 50 km/hod. Žalobce nepředložil jediný důkaz, kterým by tyto skutečnosti uvedené v prvostupňovém rozhodnutí úspěšně zpochybnil.
62. Dále soud uvádí, že správní orgány neprovádějí ani neodůvodňují okolnosti, které vyplývají ze zákona. Pakliže zákon stanoví, že je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami, není povinen do spisu zakládat důkazy o existenci těchto značek a o zastavěnosti území, ale naopak žalobce je povinen předložit takové důkazy, kterými chce prokázat tvrzení, že se řidič vozidla pohyboval v území neoznačeném těmito značkami, či v území nezastavěném. Žalobce však nic z tvrzeného nedoložil. Vzhledem k tomu, že úsekové měření probíhalo v obci a obec musí být ze zákona označena příslušnými dopravními značkami a každý řidič je povinen jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a žalobce nedoložil, že by v daném místě byly stanoveny jiné než ze zákona vyplývající okolnosti, není žalobní bod důvodný.
63. Zároveň není důvodný ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 – 28, ve kterém se sice jednalo o situaci překročení maximální dovolené rychlosti v obci, ovšem správní orgán sám uvedl, že šlo o *nezastavěnou* oblast a dále až ve vyjádření k žalobě, nikoli již v podkladech pro vydání rozhodnutí anebo v rozhodnutí samém, uvedl, že měření bylo realizováno jediným stacionárním radarem v obci. Jedná se tedy o skutkově odlišný případ, který není přílehlavý.

Absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

64. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce zastává názor, že je nutné, aby ve výroku rozhodnutí byl obsažen odkaz na právní ustanovení, definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče vykazovalo. Žalobce namítá, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce postižen.

65. Soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, ve kterém jsou specifikovány nároky na citaci konkrétních ustanovení, která je nutné do výroku rozhodnutí uvést a která dohromady dávají skutkovou podstatu správního deliktu, který je žalobci kladen za vinu.
66. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl pouze porušení ustanovení § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ovšem pro perfektnost výroku by bylo nutné do výroku uvést i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4), které popisuje konkrétní přestupkové jednání a které doplňuje výše uvedená ustanovení tak, že je dostatečně zřejmé, za jaké jednání je provozovatel vozidla odpovědný. Avšak v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jednalo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata byla naplněna porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Lze proto konstatovat, že interpretací rozhodnutí byla tato vada výroku rozhodnutí odstraněna a nebyl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobní bod tak není důvodný.

Prekluze

67. Podle žalobce již došlo k prekluzi spáchaného deliktu z důvodu, že v průběhu správního řízení došlo ke změně právního předpisu. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým došlo ke zrušení ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, kterým byly stanoveny prekluzivní lhůty. Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pak platí, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Žalobce má pak za to, že na základě citovaného ustanovení se musí subsidiárně vycházet ze zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce se tedy dovolává uplatnění promlčecí doby přestupku na základě ustanovení § 29 písm. a), § 30 písm. a), § 31 odst. 1 a § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, z nichž má vyplývat, že je přestupek promlčen po jednom roce ode dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Důvodem, pro který je podle žalobce nutné tuto právní úpravu zákona o odpovědnosti za přestupky aplikovat, je výhodnost pro žalobce.
68. Žalovaný odkázal na ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
69. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
70. Žalobce se opakovaně dovolává výše uvedeného ustanovení, avšak pouze s odkazem na poslední větu citovaného článku. Je však třeba zdůraznit, že neplatí pravidlo, že se použije všech pozdějších zákonů, které jsou pro pachatele činu příznivější, ale pouze takových, které zakotvují trestnost určitého jednání (anebo nově trestnost tohoto jednání vůbec neupravují) a případně ho sankcionují určitým (v případě aplikace nové úpravy) zpravidla nižším trestem. Je proto třeba zkoumat, zda nové právo převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle starého práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, Sb. NSS č. 461/2005).

71. K otázce odpovědnosti se vyjádřil i Ústavní soud, a to ve čtvrtém výroku v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/93 tak, že „[o]tázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec a tím spíše otázka promlčení nepatří v České republice do oblasti těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou podle článku 3 Ústavy součástí ústavního pořádku resp. ústavního pořádku České republiky. Listina základních práv a svobod v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat, a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat. V důsledku toho předpisy o promlčení a promlčecích lhůtách, zejména ustanovení, po jakou dobu může být čin, který je prohlášen za trestný stíhán, nelze chápat jako předmět úpravy čl. 40 odst. 6 Listiny.“
72. Odpovědnost pachatele správního deliktu/přestupku znamená jeho povinnost snést nepříznivé následky stanovené právními normami za to, že porušil svou právní povinnost tím, že se dopustil jednání naplňujícího některou ze skutkových podstat správního deliktu nebo přestupku. Mezi znaky skutkové podstaty patří objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka a definovaná protiprávnost (trestnost) tohoto jednání. Protiprávnost (trestnost) jednání nastává automaticky tím, že je uvedené jednání zařazeno v zákoně v konkrétní kategorii, srov. např. ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky: „*přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“. „Netrestnost“ je pak případně spojena s projevem zvláštních okolností jednání, například s nedostatkem věku pachatele, krajní nouzí či nutnou obranou. V takovém případě nejde o trestné jednání, byť formálně naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu nebo přestupku, protože je dána závažná okolnost, a to od samého počátku jednání případného pachatele, která převažuje nad zájmem společnosti toto, za jiných okolností postižitelné jednání, trestat.
73. Kategorie trestnosti, jak ji uvádí čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod tak dopadá pouze na posouzení konkrétního jednání pachatele v daném okamžiku a nikoli na okolnosti nastupující po uplynutí let (zánik odpovědnosti prekluzí). Trestnost podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod posuzuje, jestli jednání pachatele bylo podle dosavadní úpravy trestné a jestli je trestné i v případě, dopustil-li by se ho pachatel v době účinnosti nového zákona. Taktéž jsou tomuto hodnocení podrobeny okolnosti vylučující protiprávnost daného jednání (věk, krajní nouze, nutná obrana), a to podle zákona účinného v době jednání pachatele a opět i podle právní úpravy nové, která by se aplikovala na jednání uskutečněné v době její účinnosti. Trestnost je jedna z podmínek odpovědnosti pachatele za spáchané jednání.
74. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, které je promítnutím principů čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod do postižitelnosti pachatele za protiprávní jednání, však není jeho doslovným odrazem. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a ostatně i § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovují, že „celá odpovědnost za přestupek“ nikoli jen trestnost se posuzuje podle zákona účinného v době spáchaní přestupku, vyjma případů, kdy je pozdější úprava pro pachatele příznivější. V tomto ohledu by se pak podle nového zákona mohla na zánik odpovědnosti za přestupek prekluzí uplatnit úprava novější, výhodnější pro pachatele, neboť prekluze má za následek zánik odpovědnosti (postižitelnosti za uvedené jednání v konkrétním místě a čase), ovšem nemá za následek zánik trestnosti (jakožto obecné kategorie vyjadřující škodlivost spáchaného jednání). Tato novější a pro pachatele výhodnější úprava by se tak neuplatnila na základě čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, ale na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, případně § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

75. Zároveň je ale třeba uvést, že přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky je speciálním ustanovením k ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích (nikoli speciálním ustanovením k čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který se na prekluzi vůbec neuplatní) a zákonodárce vyjádřil vůli ponechat v případě zániku odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzi účinnou na konkrétní jednání tu právní úpravu, která stanovuje prekluzivní lhůtu delší. Toto přechodné ustanovení není v kolizi s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, protože neupravuje časovou působnost posouzení trestnosti spáchaného jednání odlišně od tohoto článku, ale modifikuje zánik odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí.
76. Žalobní bod tak není důvodný, protože na základě přechodného ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky se na stanovení zániku odpovědnosti za správní delikt prekluzí užije úprava stanovená v zákoně o silničním provozu a nikoli lhůta podle zákona o odpovědnosti za přestupky, a podle zákona o silničním provozu k prekluzi správního deliktu ještě nedošlo (*pozn. soudu: srov. ustanovení § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu*).

Absence slovního popisu protiprávního jednání

77. Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání a nelze z tohoto výroku seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Podle žalobce obsahuje výrok rozhodnutí toliko informaci, že žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 62 km/h. Podle žalobce musí být konstatována skutková podstata přestupku, jejíž znaky jednání, které je žalobci přičítáno, naplňuje. Podle žalobce tak napadené rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti.
78. Žalobci je třeba přisvědčit v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není slovně uvedena skutková podstata správního deliktu (přestupku), resp. jednání naplňující znaky správního deliktu (přestupku), které je žalobci přičítáno. Ovšem výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje podrobný popis skutku tak, že „jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. B., reg. zn. X, nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 16.08.2015 v 13:55 hodin v obci Kolín, ul. Třídvorská, ve směru jízdy do centra, došlo ze strany řidiče shora uvedeného motorového vozidla k nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti a v uvedeném místě jel nedovolenou rychlostí a to 65 km/h., ačkoliv je zde povolena v souladu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, rychlost jízdy nejvýše 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h., byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy stanovena hodnota 62 km/h.“ Výrok rozhodnutí obsahuje zcela konkrétní popis skutku, který spočívá v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, která je stanovena na 50 km/h.
79. Podle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2).
80. Z výše citovaného ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že výrok rozhodnutí musí obsahovat právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Žalobce se domnívá, že

kromě obecného odkazu musí být ve výroku dané ustanovení přímo i citováno. Soud má však za to, že povinnost uvádět přesné znění ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, přímo ve výroku rozhodnutí pro správní orgány ze zákona nevyplývá.

81. Zákon stanoví, že správní orgány mají povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, pak doplnil, že „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“ Z odůvodnění usnesení je pak zřejmé, že uvedením právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, se míní uvedení paragrafového odkazu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž výše formulované pravidlo aplikoval na výrok Magistrátu města Jihlavy ze dne 22. 4. 2014, ve kterém „*[stěžovatel] jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Škoda dne 29. 11. 2013 ve 13:41 hod. na pozemní komunikaci – Masarykovo náměstí u domu čp. 16 v obci Jihlava v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Tím porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a spáchal správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se ukládá: pokuta ve výši 2 000 Kč, slovy dva tisíce korun českých.*“ Dále v odůvodnění pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Správní rozhodnutí však vůbec nezmiňuje (ani ve výrokové části, ani v odůvodnění) § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí zastavit a stát na přechodu pro chodce.*“ S přihlédnutím k tomu, že Nejvyšší správní soud ve svém usnesení citoval pouze paragrafové odkazy na konkrétní zákon a zároveň nikde z odůvodnění usnesení není zřejmé, že by tento paragrafový odkaz musel být doplněn i přesnou citací, lze mít za to, že je plně v souladu se zákonem a interpretací Nejvyššího správního soudu, pokud správní orgán uvede ve výroku rozhodnutí paragrafový odkaz na právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, aniž by přímo toto ustanovení i slovně citoval.

Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

82. Žalobce dále namítal, že řidič vozidla nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření rychlosti vozidel. Dle žalobce měl být tento úsek označen dopravní značkou IP31a měření rychlosti a IP31B konec měření rychlosti ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích.
83. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Uvedená verze zákona je účinná od 1. 8. 2011,

tedy již řadu let před spácháním protiprávního jednání řidiče, ke kterému mělo dojít dne 16. 8. 2015, za něž nesl žalobce objektivní odpovědnost podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 10 odst. 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu.

84. Soud připouští, že od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a účinné ve znění, kdy mělo dva odstavce, přičemž odstavce druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Ovšem zákonem č. 133/2011 Sb., kterým byl změněn zákon o silničním provozu, došlo k odstranění podmínky pro výkon měření rychlosti obecní policií spočívající v označení daného úseku stanovenými značkami. V této souvislosti soud odkazuje také na výroky poslance Stanislava Humla, který uvedenou změnu navrhoval a v rámci obecné rozpravy při projednávání zákona dne 14. 12. 2010 odůvodňoval tak (dostupné na www.psp.cz), že používání značek k označení měřených úseků vede k nedisciplinovanosti řidičů, kteří přizpůsobí rychlost vozidla pouze v takto označeném úseku, avšak následně po oznámení konce měření rychlosti zase přidají plyn. Uvedené opatření tedy nevedlo všeobecně ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
85. Záměrem zákonodárce bylo zrušit povinnost obecní policie označit úseky, ve kterých probíhá měření rychlosti, a z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, účinném v době spáchání jednání, které naplňovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, nevyplývá, že by mohla obecní policie měřit rychlost pouze na označených úsecích, tato povinnost ostatně nevyplývá ani z jiného právního předpisu, což je logické zejména s ohledem na skutečnost, že značení úseků, kde probíhá měření rychlosti, se neosvědčilo jako prostředek ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Uvedené měření rychlosti tak probíhalo v souladu se zákonem.
86. V této souvislosti žalobce ještě namítal nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávajícími rychlost kolemjedoucích automobilů, jako důkazu ve správním řízení, neboť se dle žalobce jedná o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděla a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemůže podle žalobce omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
87. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci celého správního řízení nerozporoval použití fotografií jako důkazů ve správním řízení, musel se nyní až soud vypořádat s námitkou o nezákonném použití těchto fotografií z kamerového systému.
88. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle tohoto ustanovení tak musí být pro provedení důkazů splněny dvě podmínky, jejich vhodnost a zákonnost. Ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013 – 24, Sb. NSS č. 2938/2014, připustil, že mohou nastat i okolnosti, kdy sice nebyl konkrétní důkaz pořízen v souladu

se zákonem, avšak jeho použití ve správním řízení není vyloučeno. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal nezákonnost použitého důkazu, soud nijak nehodnotil podmínku vhodnosti tohoto důkazu, neboť tu lze mít z povahy důkazu a skutkové podstaty případu za splněnou.

89. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.
90. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
91. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Podle soudu však lze považovat za dostatečné a vhodné uveřejnění informace na internetových stránkách. Soud zjistil z webových stránek města Kolín (www.kolin.cz), že v aktualitě ze dne 4. 5. 2009 nazvané „Kde mohou strážníci měřit rychlost“ je uveřejněna informace o místech, kde v součinnosti s Policií České republiky provádí městská policie měření: „*ulice Havlíčkova, Jaselská, Pražská, Jateční, Táboritská, Polepská, Ovčárenská, Třídvorská, Veltrubská a Sadová.*“ Dále je uveřejněna informace o provádění úsekového měření i přímo na webových stránkách Městské policie Kolín (www.mpkolin.cz) v záložce nazvané „Technické zabezpečení“, ve druhém odstavci: „*Úsekové měření rychlosti – KOLÍN ul. POLEPSKÁ, ul. TRÍDVORSKÁ, ul. U KŘÍŽOVATKY, OBEC PŇOV*“
92. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že obecní policie dostala povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření v ul. Třídvorská.
93. Na základě výše uvedených podmínek pro měření rychlosti obecní policií prostřednictvím stacionárního radarového měřiče tak soud uzavírá, že proběhlo v souladu se zákonem.
94. Zároveň se žalobce v tomto žalobním bodu domáhal i konstatování nezákonnosti použití fotografií z kamer umístěných v obci z důvodu jejich zásahu do soukromého života obyvatel.
95. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb., platí, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
96. Použitelností důkazů zajišťovaných veřejnou mocí se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, Sb. NSS č. 2344/2011. Zdejší soud odkazuje zejména na odstavce [29] a [30], podle kterých „*co se týče pořizování a využití audiovizuálních záznamů, ESLP rozlišil na jedné straně situaci, kdy je monitorováno veřejné prostranství z bezpečnostních důvodů a tuto scénu sleduje pracovník bezpečnostní služby v televizi s uzavřeným okruhem. Takováto situace je v podstatě obdobná tomu, kdy při*

průchodu veřejným prostranstvím může být člověk viděn ostatními lidmi, kteří jsou přítomni. Běžný provoz bezpečnostních kamer sám o sobě, ať už na ulici nebo ve veřejných prostorech, jako jsou obchodní centra nebo policejní stanice, neaktivuje užití čl. 8 Úmluvy, neboť slouží legitimnímu cíli a předvídatelnému účelu [Perry proti Spojenému království (stížnost č. 63737/00), ze dne 17. 7. 2003, § 36; srov. však též Peck proti Spojenému království (stížnost č. 4467/98), ze dne 28. 1. 2003]. Důležitým pro posouzení, zda je určitá skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je posouzení, nakolik je daná aktivita veřejná, resp. veřejnosti přístupná [srov. Buston, R. Private Life and the English Judges, 29 Oxford Journal of Legal Studies 413 (2009), na s. 419 - 421]. Na straně druhé ovšem stojí situace, kdy by toto monitorování bylo systematické nebo by z něj byl pořízen trvalý záznam, event. je snímání kamerou zaměřeno na pořízení cílených a jasných záběrů jednotlivce.“

97. Podle soudu není pochyb o tom, že je-li snímán veřejný prostor (zde prostor ulice), jde o situaci nastíněnou v úvodu citace, tedy o případ, kdy jednotlivec může být při svém jednání spatřen kýmkoli z veřejnosti. Zároveň je dán i zásadní účel pro pořizování záznamů těmito kamerami. Tímto účelem je zvýšení bezpečnosti provozu, resp. postižení protiprávního jednání spočívajícího v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Ostatně účel měření byl uveden i v informacích o měření rychlosti na webových stránkách města Kolín, kde se uvádělo, že „[j]e určeno, že rychlost se bude ve stanovených úsecích měřit v době, kdy překračování rychlosti vozidel představuje nejvyšší riziko pro bezpečnost a plynulost silničního provozu a pro bezpečnost chodců jako například v blízkosti přechodů pro chodce a autobusových zastávek Městské autobusové dopravy.“
98. Zároveň soud uvádí, že záběry, které jsou následně užity ve správním řízení, se týkají výhradě přestupkového jednání, resp. zachycují řidiče automobilu a nikoli i další osoby. Tyto záběry mají napomoci objasnění přestupku. Ve správním řízení o přestupku tak nejsou užívány záznamy všech osob zachycených na kamerovém systému, tedy i těch, které pouze vjely, či pouze vyjely do měřeného úseku, ale je použit pouze záznam, ze kterého je patrné, že daná osoba vjela do měřeného úseku, pohybovala se v něm nedovolenou rychlostí, a následně měřený úsek také opustila (bez čehož by samozřejmě ani nemohla být jinak změřena rychlost vozidla).
99. Uvedený žalobní bod tak není důvodný, protože záznamy pořizované kamerami jsou jednak pořizovány na základě zákonného ustanovení (v souladu se zákonem), jejich účelem je obecněji řečeno zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, což je legitimní důvod pro zaznamenávání jednání fyzických osob a dále je ve správním řízení užíván vždy jednotlivý záznam zachycující konkrétní jednání naplňující definiční znaky konkrétní skutkové podstaty a nikoli soubor záznamů, který by obsahoval i záběry třetích osob, jak naznačoval žalobce.

Protiústavnost

100. V posledním žalobním bodě žalobce namítal protiústavnost objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
101. Jelikož se Ústavní soud s touto problematikou již vyrovnal, odkazuje zdejší soud na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve kterém Ústavní soud neshledal nesoulad napadeného ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy. Ústavní soud mj. uvedl, že „odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním

provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidičům má působit zejména preventivně, aby se porušování těchto povinností do budoucna nedopouštěli. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacení pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinností neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky.“

102. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud již podrobil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zkoumání jeho souladu s ústavním pořádkem a dospěl k závěru, že toto ustanovení s ním není v rozporu, je žalobní bod nedůvodný, neboť žaloba nepřináší žádné další argumenty, které by bylo potřeba zohlednit, a zdejší soud se plně ztotožnil se závěrem Ústavního soudu o ústavní konformitě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

103. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
104. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2019

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně